

ASYL TIMES (br. 28 - 23.02.1994.)

Aforizmi

- - Pjesnik ce radije izgubiti zenu nego - domovinu !
- - Evropo, ko je na redu kad Bosnu ubijes ?
- - Sve nezaposlene zlocince rado zaposljava - Srbija !
- - Umrite vukovi rata, rece Milosevic i isprebija - Draskovica !
- - Mojoj Bosni poklanjaju pokvarene konzerve - samo joj jos trovanje stomaka nedostaje !
- - Niti pojesti ne mogu koliko mi se povraca - na evropsku demokratiju !
- - Svijet sve cini da Bosna gladna ne umre !
- - Obraz mu je Dzon (John), a prezime Major (Mejdzor) !
- - U Bosni se vodi pravi vjerski rat - Tuku crkve, dzamije !
- - Hoce li ikad prazni stomaci rjesavati sudbinu punih ?
- - Ako je Draskovic vuk, koja li je onda Milosevic - ZIVOTINJA ?

Alija Kapidzic - Alkap

Svjedocanstvo

Streljanje u selu Volari

Dana 22.07.1992. godine u nase selo Hambarine u jutarnjim casovima dosao je vojnik, tacnije vojvoda tzv. srpske vojske, Bilbija Rade iz Ljeskara u putnickom automobilu marke "golf", a sa njim je bio i Adem Ejupovic, star oko 50 godina, a koji je zivio u Hambarinama - SO Prijedor. On je bio nama mjestanima poznat kao dousnik i potkazivac Muslimana na podrucju Hambarine, Rakovcani i Rizvanovici, tacnije - to je bio covjek koji je poslao na desetine ljudi u smrt, govoreci srpskim vojnicima gdje se ko krije od vojske, gdje ko ima ostavu i u njoj skrivenog nekog od familije (mislim na muskarce) ili skrivene neke vrijednije stvari i slicno.

Dosli su u blizinu moje kuce (ja sam bio u prizemlju kuce i kroz spustenu roletnu na prozoru posmatrao sta ce se desiti). Iz vozila je izasao Adem Ejupovic sa Radetom Bilbijom i sa jos dva vojnika. Adem Ejupovic je rukama pokazao prema kucama mojih komsija Mustafe Causevica i njegovog brata Hamdije Causevica.

Potom ga je Bilbija vratio u automobil i zatim su se zajedno odvezli, najvjerojatnije u Ljeskare prema Ljubiji, gdje se smjestio kod poznatog ubice Muslimana - Bosnjaka, Jove Kotoraca, sa svojom bliznjom familijom.

Trojica srpskih vojnika su dosla, a iz pravca centra Hambarina su dosla jos cetvorica srpskih vojnika i prisla kuci Mustafe Causevica i iz nje izveli :

1. Causevic Mustafu, sin Smajila i Fatime, star oko 50 godina i njegovu suprugu,
2. Causevic Zemku, kci Smaje, stara oko 50 godina, njihova dva sina,
3. Causevic Faudina, star oko 22 godine,
4. Causevic Edina, star između 13 - 14 godina, kao i Mustafinu snahu,
5. Causevic Sefiku, staru oko 45 godina.

Sve pomenute osobe su povezli i odveli u pravcu Volara, tzv. Marcetica Gaju, gdje ih je sutradan nasao straljane u ovom gaju nas mjestanin Crljenkovic Fehim, sin Huse, iz Rakovcana. Napominjem da su zene bile bez odjece, prema kazivanju Fehima.

Navodno su ove nase mjestane pobili cetnicki vojnici (kako su se nama predstavljali) iz tog razloga sto se ispod kuce Mustafe Causevica nalazi manji sumarak i u njemu iskopano skloniste, da se narod (prevashodno zene i djeca) mogu skloniti, a oni su najvise hranili skrivene mjestane u tom sklonistu.

Prema nasim sjecanjima, pored Rade Bilbije, tu je jos bio i Predrag Srdic iz Ljeskara, zatim Oljaca Jovica, kao i Krneta - ne znam mu ime, ali je sin Alekse, takodje iz Ljeskare.

Druge ucesnike ovog zlocina nismo mogli prepoznati.

.....

Specijalno za "Asyl Times" iz Londona - Idriz Saltagic

Ovdje Radio Banja (Srpska) Luka ?

Ovog februara, ovih kisovitih londonskih dana, dobio sam i neka pisma koja nisam ocekivao, a koja su me mnogo obradovala... Javila mi se iz Zagreba moja kolegica, zajedno smo godinama radili u Radio-Banjaluci. Stiglo je pismo mog prijatelja, pjesnika iz Senja, koji se nada, kao i ja, nasem ponovnom veselom susretu na jadranskoj obali, kako je to bilo minulih ljeta...

A onda naviru sjecanja, duboka i bolna... Pocetkom februara, svake godine, praznovali smo u Banjaluci, ponosni i radosni na svaki nas 2. februar - Dan Radio-Banjaluke... Pocela je radom (zvanicno), bas 2. februara 1967. godine, sa samo cetiri radnika, da bi kasnije, na svoju dvadesetogodisnjicu imala pedesetak radnika. Jos vise nas je bilo u radnom odnosu i na, za neke od nas, posljednjem rođendanu Radija - 2. februara 1992. godine, kada smo proslavili srebrni jubilej... Bili smo tada jos na okupu, svi, dobili smo i spomen-poklone - svakom radniku je urucen sat na kojem je ostalo urezano - 25 g. RADIO BL.

A onda su neki od nas, vec u aprilu, dva mjeseca nakon jubileja, morali da odu... Dosao novi direktor, ni sami nismo znali kako, ni ko je, ostao nekoliko dana, a potom dosao novi (nikada za njega nisam cuo, a niti ga sreo u gradu, mojoj Banjaluci)... Preselili smo se u nove prostorije, a onda za Fikreta, Kasima, Miralema, Seniju, Idriza nije bilo vise mjesta, poslani su na

tzv. cekanje ku}ama... U odluci je pisalo da se moramo javiti na svaki poziv (?) i ukoliko nagdje odemo (?). U Banjaluci je vladala napetost, strah, nemoc, cule su se pucnjave i detonacije tokom noci, kontrole su bile ceste u gradu, po stanovima...

Sta li sada svira, govori, koje pjesme emituje Radio-Banjaluka? "Novi" program slusao sam dok sam jos bio samotan i bolan u svom stanu... Rat, borbe, izbjeglice, "uspjesi srpske vojske na ratistu", a onda pjesme, strogo odabrane za jedan ukus... Sjecam se, bio sam dezurni (ili jedan od perifernih tada dezurnih), nekoliko dana nakon jubileja, kada je u uniformi, sa naoruzanim pratiocima, upao predsjednik SDS za Bosansku krajinu i poceo da vice kako smo to mogli da emitujemo neku americku pjesmu, kad Amerikanci prijete... Glavna dezurna je bila Andja, a muzicki urednik Milorad je hitno pozvan telefonom da dodje i hitro izvrasio nalog i donio pjesme... Eterom su jecale, jedna za drugom, sve do kraja programa, srpske pjesme...

Tako naviru sjecanja... a ja, po ko zna koji put, citam pismo svoje kolegice koja je izbjegla u Hrvatsku i koja mi pise gdje su sada neki nasi zajednicki prijatelji... Jedan je u Puli, drugi u Sibeniku, treci u Sloveniji, neki su u Austriji, neki u Svedskoj... Nad se da mi je dobro u Engleskoj...

A ja razmislim o mom rodnom gradu i Radiju gdje sam proveo vise od 20 godina. Juce, dok smo setali Trafalgar Skverom, kazem prijatelju da mi se ucini, da sam cuo, kako je ovaj Drugi februar, ove 94. godine, proslavljen na Radiju, tako da je program poceo sa " OVDJE RADIO SRPSKA LUKA "...

- Ti si sanjao ?

- Jesam?!...

- Daju, doduse nekim gradovima, nova imena... Znac Kozarac vise nije Kozarac, Foca vise nije Foca... I Vakuf je dobio novo ime...

- Pa, moze se to dogoditi i sa Banjalukom?!

- Ne vjerujem, imaju oni i svoju BANJU - Banja Koviljaca, Niska Banja...

- Ali, u Banjaluci su banje u Seheru... Znas, u Seheru?!

- Znam...

Oko nas, gdje god gledas, ljudi u zurbi, prava gungula... Ulazimo u Podzemnu zeljeznicu, pa cemo do stanice - po imenu Seven Sister, da vidimo kako je u tom djelicu Londona...

London je lijep, pun zivota, nove spoznaje, novi ljudi, kako sam nekada silno zelio da posjetim ovaj grad, kao putnik - namjernik...

- Sta mislis po cemu se ovaj dio Londona zove Seven Sister, kako je dobio ime. To me bas zanima, pitacemo nekog Engleza...

A u mojim mislima, sve jace, bubnji : OVDJE RADIO - SRPSKA LUKA ... EMITUJEMO VANREDNI PROGRAM...

Sta li to prica, govori, pjeva, ovog februara Radio - Banjaluka ? Ili ...